

Személyes előszó

Éberhardt Bélával azonos generációhoz tartozom. Szüleink harminc-egynéhány évesen – olyan életkorban, mint ma Szendrődi Tibor – dolgozni és boldogulni jöttek a pentelei löszplatóra, amelyet akkor történetesen Sztálinvárosnak neveztek. Béla édesapja – nekem Béla bácsi – erdészként, apám – Bélának Pista bácsi –

kertészként. Béla bácsi a Kertészeti Vállalat erdészeténél, apám a dísznövény telepen, közismert nevén a természetőtelepen becsülte a másik munkáját. A sors úgy hozta, hogy fiaik is egy munkahelyre kerültek, Béla a városi tanács főerdészeként, jómagam - lásd: az alma nem esik... és a kivétel erősíti... szólásokat – jogászként. Béla közel két évtized után „átment” apáink vállalatának jogutódjához, hogy megmutassa a gyakorlatban, hogyan is kell ezt csinálni! És jött helyette egy fiatalember, Szendrődi Tibor, hogy megmondja, így is lehet ezt csinálni! Most pedig összefogott a két remek ember, és olvasván soraikat, érzem a vidám parki hársfák illatát, látom a Vasmű úti platánsort, gyermekkoromat idéző kaleidoszkóp színekben a belvárosi őszt. Látom Béla és Tibor szelíden derűs arcát – mintha csak testvérek lennének! Lelkemet egy cseppnyi irigység mérgezi, mert részesei, teremtmői voltak annak a gyönyörűségnek, ami nap mint nap körülvesz bennünket, és aminek pompás összegezését kezünkben tartjuk.

Dunaújváros, 2004. november 21.

Dr. Tóth István